

Петар Матовић

ЗДРАВЉЕ

МЕЂУВРШЈЕ

Овде чапље лете ниско, уз приобаље, смрче
руше се у језеро. Крила нагоне местимице
сенке на наша лица. Ногу сам подигао
на ограду сплава, конобар заљуља сунце
у бокалу.

Друмске кривине окружише нас рефлексјама.
Ту страхујем од понора. Наше главе и жагори
распрше се у дим дувана. Уз брану цветају
нежне нафтне мрље и алге. Муљ ћути потуљено
и притиска зид. Од михољског лета бране нас
наочари, на њима катамарани с туристима
док се примичу везу.

Ови људи траже природу, неки мир упамћен
из старих књига, изабрани изгон у непознато
да се озелени сопство, помири са потребом
предаха. Зато и даље постоје одрази пруге
којом плове нечујни шинобуси, беспрекорне
устајалости влаге и беласања воде на лицима.
То не беше избор, у крекету жаба нађе се
сидриште.

ДИСКРЕТНА СТАЈАЛИШТА

Та тишина се случајно не одмиче од нас.
Ни неким повременим одјеком капљица
у празној судопери. У суседству и даље
светли канцеларијски акваријум суботом
увече, згужвана одела за столом. Булевар

тече ретким аутомобилима. *Оштира местиа?!*
Онда ветар над раскрсницама разбацује
новинске хартије. Али тога заправо нема.
Нема разлога за птице, пешачки семафор,
за застоје и пролазнике. Само за дискретне

насеобине љубави у стамбеним блоковима.
За завесама што пламте по рубовима и
кажу понешто без речи. Фебруар је, зидови
посустају пред тишином која нас узима и
мења у промају на различитим стајалиштима.

ШЕСТАРЕЊЕ

Стално отшкринути прозори, улази најпре дан,
па ноћ. Ветрушке не. Шестаре у стамбеним
блоковима над ловином. Примам ваздух и
све што с њим долази: мирисе преводим у
себичне речи, њихова значења затварају се
као сеф и преда мном. Ко зна шифру, може
их претворити у вино. Хлеб ће се мрвити на
карираном столњаку. И то је та трпеза којој
увек нешто недостаје. Овог пута ја, не
верник.

ОВДЕ

Цветови су исушени и мрве се у ветру.
Све се дешава на крову солитера. Мрави
прену летње чланке. Врела ноћ, пожар
мостова не посустаје. Волим овај *chill*,
ову малу смрт којој се предајемо
с радошћу.

Ту се одвија неприметно заједништво.
Тако кружи цигарета и додирујемо се
изнад светлости. Авиони и предајници
трепте сигнално црвено. Можемо се
окренути њима као Христу и помолити,
негујући такве топлине.

Никада више нећемо уронити у овакву
таму као у себе, у мале наднице блискости,
без речи... И овај шут на врху, одломљени
бетон, голубија перја и сове које промичу
из сећања на летовање на планини зраче
тек у јединству.

Прибијамо се једно уз друго, дим се одваја,
одвијамо се у њему и лебдимо над градом,
као одбегли дечји балони што су понели сузе.
Рупице незарасле од пирсинга, веноток оцртан
каном, гушимо се од љубави, која изгледа
стварно, тако нестварно.

О КОНАЧНИЦИ

Толико тога бих желео рећи, али сметају
у душнику мрвице речи. Телевизор ради
с искљученим тоном, допире та светлост
из собе, говорила си: *То је вишак светиа*;
сада мислим на било шта што ће угрејати.
Сећања се прибирају у неопраном суђу
препуњене судопере. Толико талога,
толико воде не одлази никуд. Могао сам
да видим стуб који се увлачи у цев
наглим потезом сунђера на сливнику,
али не више. Жуте кактуси у прозорима.
Цветни дезени на намештају. Све цвета
некако друкчије. Ови чаршави... мирис
чисте постеље тек је коначна белина.

ШКОЉКЕ

Бол промиче у слици девојке што се не окреће
на растанку да би скрила пуне сузне канале.
Када сам се јутрос сећао сна, осетио сам страх
којим жена без мужа одгаја дете. Окно је
запрљано, а полукружни покрет очистио би више
од честица помисли. Цвета неуморно јапански врт
са трешњама у кадру упамћеном без музике,
гејше и њихове јарко-црвене усне, експлозија
атомске бомбе никада неће имати ту боју,
желео бих отићи одавде, али тај камен у желуцу
тек је сидро... заглављено сидро на коме се
плоде шкољке.

ЗДРАВЉЕ

Само ниски, тужни крајеви града говоре
у зору, у освет кад први приме сунце.
Небодери остају заточени у тмини
због непрестаних сенки. Одлази се
у пословне центре, и опет постоје светла:
фото-ћелије расвете не опажају прилазак
обданице, празнични украси горе непуним,
мучним сјајевима. Ово је кошница
где се све одвија по неприметном реду,
нема интима распршених кроз станове –
ни мириса кухиња, ни веша на терасама.
Тек салате у целофанима и корпоративни осмеси.
Тако изгледа здравље.